Zunz
(mit J. Litt's Anfrage)
25276 N 0

מלכות אלהים

הוא

מחברת המשנה

מלכות

פתיחת המשורר

אמר

נפתלי הירץ וויזל

בן כבוד

יששכר בער ז"ל

בפתיחתנו להוברת הרביעית אמרנו כי האות האחרון שבסדר הרביעי, שהוא עניעת פרעה והילו בים סוף, שבו שלמו כל האותות והמופתים שבאו על מצרים, לפי שבאה אחרי לאת ישראל מארץ מצרים, יחדנו לו שיר בפני עצמו, ואות השיר השלשה עשר שבראש החוברת החמישית הזאת. וכבר דברנו בפתיחתנו השלישית והרביעית על ארבעה סדרי מכות מצרים כפי מה שחדשנו בסדריהן, דברים הראויין להאמר, ישמח בהן הקורא המשכיל הנוסן כבוד לקורה, ויבין שהן מעידין על עצמן שהולכין למיסרים, ואף כי יש עוד בידי להוסיף בענין זה, לא אדבר עליו עוד בספר זה שחובר בארח שיר, לא בארח פירוש, אבל אעורר את לב הקורא על שלשה השירים שבחוברת הזאת ולהודיעו שהן כוללים ארבעה המקומות הטובות שבהן השם ב"ה לעמו ישראל בלאתם ממצרים ולא פסקו מהם כל ימי לכתם בדרך, והן עמוד ענן ועמוד אש, והשלו, והמן, והצור, וארבעתן גורלות ונפלאות גדולות, וערוכות נגד ארבעה הסדרים שבביאת

גם הפעם אשוב להעלות על דלתות החוברות הזאת את שמות האנשים הנכבדים אשר הטיבו לעשות עם חספרי האלה היוצאים לאור ועם מחברם, לא לבד בעבור נדבת ידם לעזור את המלאכה בכספם, כי עשירי עם הם, ואשר נקל בעיני מקצת בעלי הון לפזר בדברים של מה בכח, יפזרו יקירי רוח לתודה ולעבודת ה', אבל נפשי קשורה בנפשם על כי מדעת עצמם עורדו את נפשי הנכאה, ואשר כבר נואשה מהשמיע עוד אמרים בקהל ה', כי אמרו לנפשי התעוררי הרעוררי קומי ועשי חיל, ה' יהיה בעזרך ויתן לך כח לעשות מלאכתך, ואנחנו נשא אתך במשא במסת ירינו לצורך ההוצאה. את כל אלה עשו האנשים אשר נקבו בשמות לכבוד ולתפארת בראש החוברת הרביעית, הר"ר הקצינים הנכבדים ואנשי דעת, כבוד מהו"רר ראובן גומפערץ נר"ו בעיר הזאת, וכבוד מוה"רר יעקב ב"ר ישראל ביא נר"ו קאממר אנענט בברוינשוויג. וכבוד מוה"רר מאיר הויזן נר"ו וגיסו ומשותפו מוה"רר מענדל ליידסדורף נר"ו בקאפנהאגן, תהיה מחשבתם הטובה הזאת להם לזכר עולם לכני ה'.

ובעין אחרי צאת החוברת הרביעית לאור, לא בא מכסף מקנתו ליד אהו' התו' מוה"רר יוזל מוהר נר"ו אפילו החלק הרביעי מן הצורך להוצאת דפוס החוברת החמישית, ואם בוא יבוא הכסף עם הזמן ממדינות אשר עוד יבואו שמה, היתה המלאכה בטלה ימים רבים, על כן הודעתי הדבר להגבירים כמהו"רר מאיר ומהו"רר מענדל הניל לקאפנהאגן, ומדי דברי שלחו מיד הכסף ברוח נדיבה למלאות המחסור, ובעזרת הנדבה הזאת יצאה גם החוברת החמישית הזאת לאור. והיה כל קורא משכיל שימצא בה דברים המשמחים את לבו, ברכתו עליהם תבא, כי לבו יאמר מיד הנדיבים הניל זאת לי. אשריכם זורעי צדקות, גשם נדבות יניף אלהים על אשר זרעתם, ולעת הקציר תקצרו לפי חסד, כי חסד ואמת מן יצרכם. ואתם ארבעה מטיבי לבת הניל בקדוש ישראל תתהלל נפשיכם ועמכם גם אני אוהבכם ועברכם.

נפתלי הירץ וויזל

שהניח על המצריים שהן גם כן נפלאות גדולות להענים בשן
תת לריו, ואלה לתת שכר טוב ליראיו, וגם זה ראיה ברורה
על לחתם הסדר שהדשנו במכות מצרים, ושחלקנוס לארבעה
סדרים, כי הטובות שבגבדן גם הם ארבעה. ותעיד על מה
שאמרנו בפקיחתנו לחוברת השלישית כי ראשי הסדרים הארבעה
הן העיקר, והן דם, ערוב, ברד, מכת בכורות וכו', ו
ועשה הדבר, לפי שהן ראשי הארבעה משפטים הרעים הבאים
לעולם הכוללים כל מיני לרות ורעות שכלן תולאותיהן, והראשים
הם רעב, חיה רעה, חרב, ודבר, ועל דרך זה הם הסדורים
בתורה בתוכחה שבתורת כהנים, כמו שבארנו בזה חדשות
בביאורנו לספר ויקרא (פרשה ד"ו ט"ו), וכן הסדורים בשירת
האזינו הסמים (דברי' ל"ב, ד"ד וד"ה), וכן הסדרם הנביא יחזקאל
(פרשה י"ד מפסוק יו"ד עד ד'), וכן הסדרן הקבא במסכת אבות
(פרק ה'), שבנגד הארבעה משפטים אלה שבאו על המצריים
בארבע פלא, מכוונים הארבעה מתנות הטובות הנ"ל שבתן הקב
ב"ה לישראל במדבר גם הם בארבע פלא, אלה לעמת אלה מתאימות
הם, נגד דם, נתן הצור, נגד ערוב, בא השלו, נגד
ברד, בא המן, ונגד השך ומכת בכורות, באו עמוד ענן
ואש, ולא באו לבאר פה אלא מקבילים הטובות עם המשפטים, כי
שרנו על זה בשיר הט"ו (דף ס"ב ע"א עד ס"ד ע"א), עוד אזכיר מה
שאמרנו שם, שהיה בכל סדר וסדר משלחת, בסדר הראשון לפרדע,
בסדר השני כנים וערוב, בסדר השלישי ארבה, בסדר הרביעי
חשך ומכת בכורות, כי החשך היתה בו משלחת מלאכי רעים
כדברי המשורר האלהי (תהלי' ע"ח מ"ח), ובמבואר בשיר הסנים
עשר (דף מ"א ע"א) וכן מכת בכורות, ובאמרו ולא יתן המשחית
לבוא אל בתיכם לנגוף (שמות י"ב ד"ג). ובהבאתי המעט הזה
פה שנית, בעבור כי רואה אני לפרש דברי המשורר האלהי בספר
תהלים שער על ענין זה (מזמור ק"ה) והבריו קשים וסתומים,
נלאו המפרשים ז"ל לפרשם ולבארם, ונאמת הדברים מיוסדים
על מבוא לדק, דבר דבור על אפניו, כמו שאפרש לפנינו.

אמר שם שמו בם דברי אותותיו, ומופתים בארץ חם.
שלח חשך ויחשיך, ולא מרו את דבריו (הקרי
דברו). הפך את מימיהם לדם וגו'. שרץ ארצם צפרדעים
וגו'

וגו'. אמר ויבא ערוב, כנים בכל גבולם. נתן גשמיהם
ברד וגו'. אמר ויבא ארבה וגו'. ויך כל בכור בארצם
וגו'. ויוציאם בכסף וזהב וגו'. פרש ענן למסך, ואש
להאיר לילה. שאל ויבא שלו, ולחם שמים ישביעם.
פתח צור ויזובו מים, הלכו בציות נהר. המקבנגן בכתובים
הלה ויערכם עם זכרון הלוחות והמופתים שזכר המשורר במקום
אחר (תהלים ע"ח מפסוק מ"ב עד — נ"ח) יעמוד משקלה
לדעת טעם הנטיה הגדולה הולת שנוטים שתי המקומות מדברי
התורה, וגם נועים זה מזה? נעים שניהן מדברי התורה נראה
לכל, כי במזמור הראשון לא זכר בנים ושחין וחשך המפורשים
בתורה, ובמזמור השני זכר כנים וחשך, והשמיט שחין ודבר.
וזה פליאה גדולה. וכן בשתי המקומות אותן שזכרו לא זכרום
על הסדר שהן כתובים בתורה, כי במזמור הראשון הקדים
ערוב לצפרדע (פסוק מ"ד), והקדים ארבה לברד (מ"ה מ"ו),
והקדים ברד לדבר (מ"ו), וכל זה סותר לסדר שבתובים
בתורה. והמזמור השני מפליא יותר כי הקדים החשך לכל
(פסוק ד"ח), והקדים ערוב לכנים (ל"א), וגם זה סותר
לסדר שסדרתן התורה. ואולם על פי היסודות שחדשנו בספורים
הללו, והסדר המדע שחלקנו בו משפטי מצרים, תראה כי דבר
ה' אמת בפי המשורר האלהי בשתי זמירותיו, בכל מזמור רמז
על ענין שרואה להודיענו בשתומות התורה, וכפי אותה הכוונה
שכוון, הוצרך להזכיר מקצת המכות ולהשמיט מקצתן, שעל
ידי כן נעמוד על הכוונה שכון שיה בשירו, וכן כפי הכוונה ההיא
גם אותן המכות שזכר, הוצרך להפוך הסדר ולהקדים המאוחר
ולאחר המוקדם. כן דרכו בשירו הראשון (מזמור ע"ח), וכן
דרכו בשירו השני (מזמור ק"ה). ועתה בבאר הענין בקצרה:

בשירו הראשון היתה כוונת המשורר לגלות לדורות הבאים
תעלומות תורה, ולפרש מקצת דבריה שהן דומות לחידות
שתומות, וכמו שהחל אחיע חדות מני קדם (ע"ח ב'), כלומר
לפרש חדות התורה במעשים שקרו בימי קדם, ובכלל זה ספורי
משבטי מצרים שאין אנו מבינין בהם דרך התורה, לא טעם למה
קצתן בהתראה, וקצתן בלי התראה, ולמה קצתן עונשים
גדולים ומבות מות ומקצתן קלות, ולא הלכו כלן מן הקל אל
החמור

המאמר ? וכן אין בידינו לחלקם למחלקותיהן ולומר מספר זה מחובר יחדיו , ומספר אחר מחובר יחדיו וכן כלן , וכל זה תקן המסורר בשירו על ידי הזכירו שמנה מהן שהן דם צפרדע ערוב דבר ברד ארבה מבות בכורות ושביעת ים סוף , שהן אותן שקראו הכתובים בשם אותות , והשמיט ארבעה שהן הפיכת מטה לתנין כנים שחין וחשך , והן אותן שקראו הכתובים בשם מופתים , ועל שתיהן אמר בתחלת דבריו אשר שם במצרים אותותיו , ומופתיו בשדה צען . (ע"ה , פסוק מ"ב) , ומעתה אנו יודעים להבדיל בין האותות ובין המופתים , כי האותות קטות ושבת מות וטמטות אתרן ואבדן הקינים , הדנה המקנה ולמח השדה , וראשי הסדרים כלן המיקו נפש אדם , ולכן קודם כל אחת מן האותות היתה הקראה , לא כן המופתים שאין בהם מבת מות ולא אבדן הקינים , לכן לא נאו הקראות לפניהן . ומעתה נבין מדעתנו לחלק משפטי מצרים לארבעה סדרים , שעל ידי כן הדרך שלול לפנינו , שבכל סדר בתחלתו מופת ואחריו שתי אותות , וזהו דבר עמוק ונפלא מאד , כי עתה אין עוד ערבוב קלות וחמורות , אבל כל סדר חמור מאותו שלפניו , והקלות שביניהן הן המופתים שלפניהן , שאינן אותות , ובאו לאוכחה על האותות שישים בהן אם לא ישמעו , וגם המופתים כל אחד קשה מאותו שלפניו , כפי ערך קשיות האותות הבאות אחריו מאותן שלפניהן . וסנס כל סדר משפט בפני עצמו . וחלקי כל סדר שהות המופת שבראשיתו ושתי האותות שלאחריו , בלשון מתאימות וחוברו יחדיו בחכמה עליונה וכבר גלינו מקצת מזה בפתיחתנו לחוברת הראשית , ובדברי השירים עצמם , גם בביאורנו רוח חן לפ' חכמת שלמה , ויש בידינו להרחיב עוד , אבל לא באתי רק להזכיר זה המעט הנוגע לדברי המסורר האלהי . ועתה אזכיר לבד מה שעוררנו על דברי קדשו למה בשמנה האותות שזכר שנה הסדר ממה שסדרתן הקורה ? טעם הדברים כי המסורר רומז גם הוא כי ארבעה הסדרים שבמשפטי מצרים , הן ארבעת המשפטים שהשם ב"ה דן בהן את עולמו , שהן רעב חיה רעה חרב ודבר וכמש"ל , ואמרנו כי ראשי הסדרים הן העיקר , שהן האות הראשון שבכל סדר וסדר שהן דם , ערוב , ברד , מכת בכורות , כי דם הוא

רעב

רעב , ערוב חיה רעה , ברד חרב , מ"ב , דבר אבל האות השני שבכל סדר אין ענין לו לכוונה הזאת , כי אין לפרדע רעב , ולא דבר המקנה חיה רעה , ולא אדנה חרב , ולכן להודותינו זאת זכר המסורר לבד ראשי הסדרים על הסדר שסדרתן הקורה , החל הפך לדם יאוריהם וגו' (ע"ח , מ"ב) ואחריו ישלח בם ערוב ויאכלם וגו' (שם , מ"ד) ואחריו ידרוג בברד גפנם וגו' (שם פ' מ"ו) ואתם ויך כל בכור במצרים וגו' (שם כ') ואת אויביהם כסה הים (שם כ"ב) , אבל שלשה האותות האחרונות שבשלשה הסדרים הראשונים לא חבר עם אותותיהן הראשונות , כאומר אין להם עסק עמהן בכוונה הגדולה הזאת , ומשפטי ה' חברם עם כל אחד מן הראשונות מטעמים ישרים ונפלאים וכאן שבארנו קצת בשירים הללו , ועוד יותר בעזור מולאן , כי שתי אותות שבסדר ראשון מן המים , ושבסדר שני מן האדמה , ושבשלישי מן הרקיע , ושברביעי ממרומים הפלא ופלא , ולכן שנה מקום שלשתן , וכלן שלא במקומם , וראה חכמת המסורר שסדר שנים מהן אמר אות הערוב , וכן צפרדע וארבה , כי דומים לערוב שבשתן משלחיות , והאות השני שבסדר הערוב שהוא דבר לא סדרו עמהן , כי אינו משלחת פע"ח , ועוד אילו סדרו עמהם היה כמו כתוב במקומו , כי הוא האות השני בסדר הערוב , ולא היה בינו ובין הערוב אחד מאותות הראשונות , והוא רצה לשנות מקום כלם מן האות שלפניו , לכן הוצרך לסדרו אחר אות הברד שבשניהן המיתו המקנה , וכאמרו ויסגר לברד בעירם ומקניהם לרשפים , (שם מ"ו) סוף הכתוב על דבר הבהמה , אבל האות השני שבסדר הרביעי הניחו במקומו , כי שני אלה שוין בתקפם להמית אדם ובהמה , והאות השני שבסוס מי היה קשה מכלם . הנה דברנו זה המעט על דברי המסורר בשירו הראשון :

ועתה נדבר גם על השיר השני , וגם הוא ביד אסף המסורר , אבל מהברו היה נעים ומירות ישראל המלך דוד ע"ה , שכן כתוב (דברי הימים א' ט"ז ט' י') ביום ההוא תן נתן דוד בראש להודות לה' ביד אסף ואחיו , הודו לה' קראו בשמו וגו' , ובשירו לא כיון להבדיל בין האותות ובין המופתים , ללמדנו סדרי המשפטים

המשפטים, וכדרך שבארנו במומור ע"ח בנ"ל, אבל בא ללמדנו
שלעומת ארבעה סדרי המשפטים, נתן הש"ב ליסראל
ארבעה מתנות טובות, וכמו שרמזו בראשית דברינו, ומלבד
המתנות האלה, זכר גם כן בחסד שעשה הש"ב לעמו לתת להם
רכוש שונאיהם, וכמו שהבטיח לא"ח ע"ה ואחרי כן יצאו ברכוש
גדול (בראשי' ט"ו י"ד) וכאמרו ויוציאם בכסף וזהב וגו' ואחריו
אמר פרש ענן למסך וגו', כי בן קרו הדברים, קודם לאתם
ויצלו את מצרים, ואחרי לאתם המתנה הראשונה שהיא עמוד
ענן ואש. והמתנה הזאת היתה לעומת החשך, כמבואר בס'
חכמת שלמה שאמר (פרשה י"ח ג'), ותחת ואת (החשך שהבא
עליו לפניו) נתת להם עמוד אש וכו', וכן מתנת כסף וזהב
שלפנין, גם היא גרם החשך, שהיה סבה להשוך שנאתם את
ישראל לאהבה ולמליצת חן, וכמו שבארנו על זה בשיר הי"ב,
ומעתה יש בידינו לבאר גם שמומות השיר הזה, לפי שלא נ"ז
ללמדנו ההבדל שבין האותות ובין המופתים, לא השמיע המופתים
כלם כמו שעשה בשיר הראשון, אבל זכר גם מקצת המופתים
החשך וכנים, ולפי שרצה ללמדנו שכנגד ארבעה המשפטים בא"ז
ארבעה מתנות, זכר ראשי המשפטים על הסדר הפך לרבם
מימיהם וגו', אמר ויבא ערוב וגו', נתן גשמיהם ברד
וגו', ויך כל בכור בארצם וגו', כי ראשי המשפטים הם
העקריים וכמ"ש למעלה, ובאמת גם האותות השניות זכר על
הסדר וחברן עם ראשיהן, כי אחר דם שמך שרץ ארבע לפרדעים
וגו', ואחר ברד שמך אמר וינא ארבה וגו', כי דם וצפרדע
שהיהן מן היאור, ברות מן המים, וכנגדן מתנת מי הים לעומה,
ברד וארבה שהיהן מן הרקיע, להשחית ארץ ויכולה, וכנגדן
מתנת המן מן הרקיע להחיות עם רב, וכן ערוב שבאו מן הארץ
בע"ח ורים להשחית ולכלות, וכנגדן השלו בע"ח עופים מן הארץ
שבאו למובתם, אבל אין ענין לו עם האות השני שהוא הדבר,
כי לא היה משלחת בע"ח מן הארץ, ולכן לא זכרו כלל, שאין
לו ענין עם אחת מד' המתנות, אבל תמורתו חבר אל הערוב
מופת כנים שקדם, כאמרו אמר וינא ערוב, כנים בכל גבולם,
שגם הוא משלחת בע"ח ורים לרעתן, והחסך משניהן משלמת
השלו לעונה. ומעשה זה עצמו לא זכר אופת השחין, שאין בו

דבר

דבר לעמת מתנת המן, כי לא השחית כמת האדמה, ואין בו
משלחת, והכלל כי זכר לבד ראשי הסדרים, דם ערב ברד
מכות בכורות, ומן אותותיהן השניות ומן מופתיהן, לא זכר
כי אם אותן שהן משלחות, צפרדעים כנים ארבה וחשך,
אבל דבר ושחין אין בו משלחת, ועתה ראה כי זכר שתים
מכל סדר וסדר, מן הסדר הראשון דם וצפרדע, מן הסדר
השני ערוב וכנים, מן הסדר השלישי ברד וארבה, מן הסדר
הרביעי חשך ומכת בכורות. ואולם זכר מופת החשך והקדימו
לכל האותות והמופתים שנזכרו אחריו, וזה בחכמה, לפי שלעמת
החשך מתנת עמוד ענן ואש, כמו שרמזנו למעלה, ומצורף לו
מכת בכורות שהיא לבדה מכל האותות היתה בעת חשך לילה,
וגם חוברה עמה משלחת משחיתים, וכאמרו ולא יתן המשחית
לבוא אל בתיכם, אבל החשך הוא העיקר שלעומתו בא מתנת
העמודים, כי למצריים שלח חשך למעלה מן הענן והאפיל להם,
וליסראל שלח אור למעלה מן הענן לאיר להם, בחשך היה
משלחת מלאכי רעים, ובעמודים הולך לפניהם ה' וכל קדושים
עמו, והיו בחשך שתי דברים חשך אפלה ומשלחת, כמו שאמר על
זה בשירו הראשון ולרה משלחת מלאכי רעים (תהלים ע"ח מ"ח),
ועוד גרם החשך הזה שהשאילו המצריים כספם והבגד ליסראל
בלב טוב, ונתקיים דבר ה' שאמר ואחרי כן יצאו ברכוש גדול,
ולפי שבתי לא היו קהלת המתנות, גם זכרן בראש לבלם, כאמרו
ויזליאם בכסף וזהב וגו', פרש ענן למסך וגו', זכר לרת המצריים
שלעמתן שהוא החשך, גם היא בראשונה לבלן, כי לא חשש
על סדר המופתים, וכמו שהקדים ערוב לכנים, כי רק הסדרים
זכר על הסדר וכמו שאמרנו. והנה המלך שלמה ע"ה בספר
החכמה שהעתקנו הולך בדרך המשורר בדברין הראשונים והאחרונים
שזכר ארבעה מתנות הטובות, והעריך אותן נגד ארבעה סדרי
המשפטים, כי זכר (פרשה י"ח ד') מתנת הלור, ואמר שם
(פסוק ו') שהוא נגד מכת הדם, וזכר (פרשה י"ב ד"ג),
מכת הערוב, ואמר (פרשה ע"ו ב') שלעמתו מתנת השלו.
וזכר (שם ד') מכת הברד, ואמר (שם ט"ו) שלעמתו מתנת
המן, וזכר (פרשה י"ז כלה) מכת החשך עם משלחת מלאכי
רעים, ואמר (פרשה י"ח ב') שלעמתו מתנת עמודי ענן ואש.

וזכר

וזכר (שם י׳) מכת בכורות, ולסוף (פרשה י״ט ו׳) וזכר קרימת
ים׳. הנך רואה חכמת שלמה וקבלתו מפי אביו ומפי נביאי דורו,
שהיו דבריו עם דברי שני הפירוש שנם׳ קבלים, שגם הוא
השמיט שלשה המופתים הראשונים שהן תנין בנים ושחין, וכן
השמיט שלשה אחותות אשניות, שהן צפרדע דבר וארבה, כי
לא זכר רק ראשי הסדרים על הסדר שהן דם, ערוב, ברד,
מכת בכורות, לפי שהן ארבעה השפעות הרעים, שהן רעב,
חיה רעה, הרב ודבר, ונגד כל אחת מהן נתן מתנה טובה
לישראל וכמ״ש למעלה, ואולם הסדר הרביעי זכר כולו, לפי שהוצרך
להזכיר המופת שהוא חשך מטעם שזכרו המשורר בשירו השני שהוא
נגד מתנות העניים, והוצרך להזכיר מפת בכורות שהוא ראש
הסדר הרביעי, זכר גם האות השני שהוא עביעת י״ם הדומה
אליו באבדן אדם ובהמה, והשקול כנגד בלן, שעליו שנו ועשרה
על פיס, גם המופת ושתי האותות כלן בחשך וכמ״ש, ובנגדן
מתנת העניים, ועיקר הכל שהודיענו המלך שלמה במופת
חשך ובשתי האותות שאחריו דברים עמוקים דברי קבלה שבינו
בידו, שרמנו עליהן בשיר הי״ב ובשיר י״ג שבחוברת הזאת:

ונחרתום עיין זה לפרש פסוק שלח חשך ויחשיך ולא מרו
את דבריו (והקרי דברו), שהוקשו על המפרשים ז״ל
כלם לדעת על מי שב מאמר ולא מרו את דברו? על המצרים
לא נאמר כי הם המרו קמיד את דברו, ופרשוהו על משה ואהרן,
ואלילה להם למרות ומה צורך להאמר, גם פרשוהו על ישראל
ואין טעם לזה, כי למה ימרו בדברים שנעשו לטובתן, וגוסף
לזה המרותם מה יתן ומה יוסיף, ולכן פרשוהו קצתם על
המכות, וזה חלום מכל, כי איך ימרו חמרים שאין בהן דעת
והן כחומר ביד היוצר, ולכל הפרושים אין פתרון למה זכר כן
לגד אבל החשך? ועוד אחת, למה אמר שלח חשך, ומלילת
המשלחת תסכן על הנע״ח, והוא מונה לצפרדע וערוב וכנים
וארבה ולא זכר באחד מהן לשון שליחות זולתי בחשך, וזה מקום
בינה, והרי בשירו הראשון אמר ישלח בם ערוב ויאכלם וצפרדע
ותשחיתם (תהלים ע״ח ד״ו), ולמה כאן שנה המלילה. אבל
דברי אמת מעידים על עצמם, ומלילת המשורר הקטנה רנוש
שמענו

שמענו, והן הדברים שאמרנו, כי זכר מופת החשך ולא זכר
מופת השחין, לפי שלעמת החשך אחד מארבעה המתנות שזכר
בסוף דבריו והן עמוד אש וענן, ועוד החשך לעמת מתנת זהב
וכסף המצריים שזכר אחריו ויוציאם בכסף וזהב וגו׳, כי זאת
גרם החשך, במו שסרנו על זה שיר י״ב (דף מ״ד, ומ״ה),
ולולי מליצת הן ע״י החשך, לא היו המצריים נותנים מתמדיהם
לישראל, והנו מאמרם בדבר ה׳, כי הם דבר ואחרי כן יצאו
ברכוש גדול, וזהו אמרו שלח חשך ויחשיך, ועל ידי כן לא מרו
המצריים את דברו והשתלום בל הכוסם, והתקיים ויוציאם
בכסף וזהב וגו׳. והנה על דבר הרכוש הזה, דבר הם שלשה
דכורים, האחד בברית בין הבתרים, והשני למשה רבינו ע״ה במראה
הסנה, והשליחי למשה ע״ה אחרי עבור החשך, ולבן לחוק
הכונה אאו דבר הוא שלא מרו בו המצריים, בכתב דבריו רבים,
ובקרי דבריו יחיד, כי אע״פי שמרו המצריים בכל דברי הם
שדבר אליהם משה, בדבר אחד לא מרו, שהוא דבר הרכוש,
שדבר הם שלשה פעמים, בהוראת הבתיב דבריו, והענין אחד
בהוראת הקרי דברו, ואין כמוהו בכל הדבורים. וזה נפלא
מאד. ולפי שהמופת הזה פעל כל זאת בעבור המורא שבלול בו
שאכר בשירו הראשון, שהוא משלחת מלאכי רעים, שברם מליצת
הן, גם לעמתו מתנת העמודים, כי מגד חשך ואפל שהלמו בו
מלאכי רעים, היה לישראל אור העמודים שנם הי׳ הולך לפניהם
בעמוד ענן וגו׳ וכל קרוביו ממו, רמו גם בשיר הזה על אותו
משלחת, ואמר שלח חשך, ולא זכר מליצה בו באחד מכל
הנזכרים אחריו לעפ״י שהיו מקצתן משלחיות בע״ח, שראוי
לומר עליהן שלח. ומעתה המופתים והאותות השניות שזכר
בשיר זה כלם משלחיות בע״ח, חשך, צפרדע, כנים, ארבה,
ובלן ההפך מד׳ מתנות טובות, ובמ״ש למעלה זולתי דבר
בהמה, ושחין, שאינן משלחיות, ואין להם ענין עם המתנות
הטובות, לא נכרם הם בלל, ודי בזה:

והנה יש בחוברת החמישית הזאת שלשה שירים, השיר הי״ב
ישיר על עביעת פרעה וחילו בים סוף, והוא האות
השני שבסדר הרביעי, אבל בבר אמרנו בבקיאתנו הרביעית
שקבענו

שקנענו לו שיר בפני עלמו בענוד שקרה במדבר אחרי לאת ישרש
ממצרים, גם הוא ענין גדול ורחב כולל מופתים רבים, וכמו
שבארנו ברחבה בביאורנו רוח חן, ובביאורנו יין לבנון, ובשיר
הזה הסבנו דבר לדוברים עתה בגאוה ובוז על הפליאה הזאת,
כמו שעשה אחד מבנוני העמים, ששלח יד שכלו, וכחש בחקירותיו
במעשה הפליאה הזאת, ולא תעלה הבליו על ספר, כי גאלות
גדולות פס לא יזכרו ולא יפקדו ולא יעלו על שרים הכתובים
לכבוד ולתפארת לה' ולתורתו ולבניאו נאמן ביתו, אך קבלתי
לה' ולדבר קדשו ולמשה עבדו, והוספתי בשירי זה עוד דברים
חדשים גם השינותי על דברי הבלים ודמיונות שוא שהשכיל
ושדמה המחבר הנ"ל בענין זה, ולא בחתי להקשין מעלתו ועיונו
בלמודיות טבעיות ומדיניות, אך באלהיות השכיל עשה, איש
נשגב על בינתו איך יבן אלה, ובשומק המקראות שבתורה איך
ידע, סוד ה' ליראיו, כאשר היו אבותינו וקדמונינו ז"ל:

השיר הארבע עשר, יסודתו על שתי המתנות הנפלאות
השלו והמן, וגם הוא מגיד חדשות רבות, שקבלתן
למדתי ממליצות ספר חכמת שלמה הנ"ל, כאשר בארתי
בביאורנו רוח חן (פרשה ע"ז, מפסוק ח' עד פסוק), ומקבלתן הוצאתי מדעתי כפי המקראות הסתומים שבתורה,
וכמו שארמוז בקצרה בהערות שבסוף החוברת הזאת.

השיר החמשה עשר יסודתו על מתנת מי הצור הנפלאה.
וגם בשיר זה אגיד חדשות בדברי התורה, ושרש דבר
למדתי ממליצה קענה שבס' חכמת שלמה הנ"ל, בראית
כסותרת דברי התורה והיא המבארת אותן, ותעמידני על
פי' הפרשה הסתומה שבתורה, כמבואר בראבה בביאורנו רוח
חן (פרשה יו"ד, ג' ד' וה'), ואזכור בקצרה מעט מדברנו
שם בהערות החוברת הזאת. ועם המעט שדברנו נחתום גם
דברי הפתיחה הזאת:

השיר השלשה עשר

אֵל נָטָה שָׁמַיִם לֹא יֶחְדַּל כֹּחַ
לֹא יִיעָף לֹא יִיגָע לֹא יִשְׁאַל נוֹחַ
חֶפְצוֹ יַשְׁלִים הוּא יֵיטֵב הוּא יָרֵעַ
כִּי הוּא אֵל דּוֹרֵךְ עַל בָּמֳתֵי אָרֶץ
מִדּוֹ רוֹב שָׁלוֹם מִדּוֹ פָרֵץ
יַשְׁפִּיל רָמֵי קוֹמָה יָקִים צוֹלֵעַ

אל אשר אמר הנה נתתי מלכותו
ומלוכתו ומלכות אביו לשלמה
ומלכותו ומלכות אביו אל נתן הנביא
ואל צדוק הכהן ואל בניהו בן יהוידע
ואל שמעי ואל רעי אשר היו לדוד המלך
אז מלכו שלמה בכסא המלוכה
ויעמדו כל עבדי המלך דוד
לברך את אדוננו המלך שלמה לאמר
יטיב אלהים את שם שלמה מן שמך
ויגדל את כסאו מן כסא אדוני המלך דוד
ויתן שלום בארצו
ויבחר בו לשבת על כסא מלכותו
ויהי גם הוא מלך תחתיו
ויעשה שלמה את הרע בעיני יהוה
ויחר אף יהוה בשלמה
ויקם יהוה שטן לשלמה
את הדדע בן אליעדע
ויברח הדדע ויבא מצרים
אל פרעה מלך מצרים
ויתן פרעה לדדע אשת אחותו
אחות תחפנס הגדולה
ותלד לו את גנובת בן
ויגמלה תחפנס בתוך בית פרעה
ויהי גנובת בן תחפנס
בבית פרעה
ויהי אם פרעה
ויגמל פרעה את גנובת בן
מן הגמל בתוך בית פרעה
ויהי גנובת בן תחפנס
בבית

אל תבטח לך אל תשא לך
אל תבטח לך אל תשא לך
אל תבטח לך אל תשא לך

אם סמוכות ומו, ״ מבלי היה בעוה״ר עמה בשעה שהיה מקשה מן ו׳ (״ע״ ב׳ ל״ו, בס״ ב׳ ל״ו) ״ (״ע״ ב׳ ל״ו, ומו בעוה״ר עמה בעוה״ר ומו׳ בעוה״ר עמה בעוה״ר ומו׳ בעוה״ר עמה בעוה״ר ומו׳

ס"ה (ס"ה, ו' ,ב' ,ג' ,ד' ,ה' ,ו' ,ז' ,ח' ,ט' ,י' ,יא' ,יב' ,יג' ,יד' ,טו' ,טז' ,יז' ,יח' ,יט' ,כ' ,כא' ,כב' ,כג' ,כד' ,כה' ,כו' ,כז' ,כח' ,כט' ,ל' ,לא' ,לב' ,לג' ,לד' ,לה' ,לו' ,לז' ,לח' ,לט' ,מ' ,מא' ,מב' ,מג' ,מד' ,מה' ,מו' ,מז' ,מח' ,מט' ,נ' ,נא' ,נב' ,נג' ,נד' ,נה' ,נו' ,נז' ,נח' ,נט' ,ס' ,סא' ,סב' ,סג' ,סד' ,סה' ,סו' ,סז' ,סח' ,סט' ,ע' ,עא' ,עב' ,עג' ,עד' ,עה' ,עו' ,עז' ,עח' ,עט' ,פ' ,פא' ,פב' ,פג' ,פד' ,פה' ,פו' ,פז' ,פח' ,פט' ,צ' ,צא' ,צב' ,צג' ,צד' ,צה' ,צו' ,צז' ,צח' ,צט' ,ק' ,קא' ,קב' ,קג' ,קד' ,קה' ,קו' ,קז' ,קח' ,קט' ,ר' ,רא' ,רב' ,רג' ,רד' ,רה' ,רו' ,רז' ,רח' ,רט' ,ש' ,שא' ,שב' ,שג' ,שד' ,שה' ,שו' ,שז' ,שח' ,שט' ,ת' ,תא' ,תב' ,תג' ,תד' ,תה' ,תו' ,תז' ,תח' ,ת

עלי שפלם מתוך הגדר המאנה הזה
לגלי דמעות הנה הוא ראוי
לקבל המלך לאדון ולילך מה אנה הגדר
לגלה בלבד ולבוז ולשמח
מלחמה ולבוז ולשמח לרבים
ולרבים ולרבים לרבים ולרבים
ולרבים ולרבים לרבים ולרבים
ולרבים ולרבים לרבים ול

אמרתי לו, לא המשכם לא יכלו לדבר אל
הלבן לאמר לי אדני אל תרגז בי
אשר לא אוכל לעמוד לפניך כי
אמרתי לו, מה אמר אדני אל נא
לפני כל עבדיך אשר עמדים לפני
ראה עתה לבי כלב אדני אל
נא תרגז אדני אל נא אל תרגז
בי אשר לא אוכל לעמוד לפני אדני
ויאמר לי אל תירא כי אם
לבך לבקש את דברי אלהיך
ואמרתי לו אל תרגז אדני אל
נא תדבר אל עבדך כי אם
אמרת אל תרגז בי אל תרגז
אל נא אל תרגז בי אל תרגז
אל נא אל תרגז בי אל תרגז
אל נא

״לְמוֹדֵי הָרֵעַ הֵם אוֹתִי לֹא יָדָעוּ
״גֹּדֶל מַעֲשַׂי גַּם נִפְלְאוֹתַי לֹא לִמְּדוּם דַּעַת
״וְלֶחֱזַק בַּחֲשֵׁיהֶם לוּ תוֹאֲנָה יִמְצָאוּ
״גַּם עַתָּה עוֹד הָגוּ דִּבְרֵי סָרָה יוֹסִיפוּ
״אֲנִי הַיּוֹדֵעַ כֹּל לָהֶם אַמְצִיאָנָה
״בְּעַבּוּר פִּשְׁעָם בַּסֵּתֶר הֵם לָאוֹר יוֹצִיאוּ
״וְכָאוֹר אוֹצִיא צִדְקִי מִשְׁפָּטִי כַּצָּהֳרָיִם
״כִּי לִשְׁמוּעָה תָּבֹא כִּי יָרְדוּ חַיִּים דּוּמָה
״הַנִּשְׁאָרִים עַל אַדְמַת מִצְרַיִם יָבִינוּ
״כִּי לֹא עַל שְׁבִי פֶּשַׁע חָמָתִי שָׁפַכְתִּי
״אַךְ עַל מוֹרְדֵי אוֹר עַל עַם אֱלֹהִים נֹאֲצוּ
״דַּבֵּר אֶל הָעָם אָחוֹר מֵאֵיתָם יָשׁוּבוּ
״לִפְנֵי פִּי הַחֵירוֹת בֵּין מִגְדּוֹל וּבֵין יָמָּה
״נֹכַח בַּעַל צָפוֹן אָהֳלֵי אֲפַדְנָם יִטָּעוּ
״שָׁם פֶּתַח הַסְּלָעִים מִשָּׁם אֶל יַם יָבוֹאוּ
״עַד הַמָּקוֹם הַהוּא בֵּית יִשְׂרָאֵל יִסָּעוּ
״פַּרְעֹה וַעֲבָדָיו לוּ חָכְמוּ הֲלֹא יַשְׂכִּילוּ
״כִּי עַל פִּי שָׁבוּ וּבַעֲצָתִי זֹאת הָיְתָה
״וּמֵחֲשׁוֹב רַע עַל אֵל אוֹ עַל עַמּוֹ יָבוֹשׁוּ

כִּי

״כִּי אֵיךְ יַחְשְׁבוּ רַע עָלַי עֹזִּי בָּם הוֹדַעְתִּי
״יַחְשְׁבוּ רַע עַל עַמִּי בְּגָלְלָם זֹאת עָשִׂיתִי
״אַךְ שִׁיבַת עַמִּי אָחוֹר פּוֹשְׁעִים כִּי יִשְׁמָעוּ
״גַּם לִבּוֹתָם יָשׁוּב אָחוֹר וִידַבְּרוּ כַּחַשׁ
״לֵאמֹר: שֶׁקֶר דִּבֶּר מֹשֶׁה אַךְ קָשַׁר קֶשֶׁר
״לֹא אֵל צִוָּהוּ לַנְחוֹת אֶת הָעָם הַמִּדְבָּרָה
״כִּי אֵיךְ אֵל אֵל יוּכַל כֹּל מֹשֶׁה יִקְרָאֵנוּ
״תָּשֹׁב אָחוֹר יָדוֹ מֵהוֹלִיכָם בּוֹ בֶּטַחוּ
״כִּי כָּעִיר הַבְּצוּרָה סוֹגֶרֶת וּמְסוּגֶרֶת
״כֵּן סָגַר הַמִּדְבָּר עַל הַבּוֹרְחִים הָאֵלוּ
״נָמוֹג לְכָם מִבּוֹא בוֹ מִדֶּרוּךְ בַּיִּלִיל תֹּהוּ
״עַל כֵּן אָחוֹר שָׁבוּ בַּקֵּשׁ דֶּרֶךְ לִבְרוֹחַ
״וּנְבֻכִים הֵם בָּאָרֶץ מַלֵּט בַּל יָדָעוּ
״כְּעֵת אִם אַנְשֵׁי חַיִל עֲלֵיהֶם יִפּוֹלוּ
״מִסְּפָר מִצְעָר תּוֹבְשֵׁי קֶשֶׁת אַחוֹזֵי חֶרֶב
״יַשְׁחִיתוּ הָמוֹן רַב זֶה רַבֵּי לֵב אֵלֶּה
״עַם לֹא יָדְעוּ מִלְּחָמָה עַל סוּס לֹא רָכָבוּ
״כָּל זֹאת יַגִּיד נָבָל לִבְלִי חֹק יִפְעַר פִּיהוּ
״עַל רָעוֹתָיו הַחֲתוּמִים בּוֹ פִּיו יַרְשִׁיעֶנּוּ

אַךְ

„אַךְ אִם תִּרְגַּז נַפְשׁוֹ תִּדְמֶה אֶל סִיר נָפוּחַ
„לִרְדוֹף אַחֲרֵי הָעָם לִבּוֹ פֵּל יִמְלָאֶנּוּ
„אִישׁ רָאָתָה עֵינוֹ אֶל אַרְמוֹנוֹ עָלָה מָוֶת
„שָׁמְעָה אָזְנוֹ בָּשְׂתוֹ מִפִּי בֶּן יוֹרֵשׁ עֶצֶר
„גַּם הַמַּגֵּפוֹת מֵאָז עַל אַרְצוֹ עָבְרוּ
„עוֹד מַרְגִּיזִים בִּטְנוֹ זִכְרָם נַפְשׁוֹ יַחֲרִידוּ
„כִּי כַתְּלָאוֹת אֲשֶׁר מָצָא לֹא יִסְבּוֹל גֶּבֶר
„הַהוּא יֹאמַר עַל עַם יְיָ אֶגְבַּר חָיִל
„טֶרֶם יֵעָשֶׂה עַל פִּי טֶרֶם אֶתֵּן בּוֹ רוּחַ
„כְּרוּחַ אֲשֶׁר מֵעַל לִבּוֹ הֲסִירוֹתִי
„כִּי אִם עַד מוֹת יוֹרֵשׁ כִּסְאוֹ חִזַּקְתִּיו אָנִי
„אַחֲרֵי אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל מֵאַרְצוֹ הוֹצֵאתִי
„לֹא חִזַּקְתִּיו עוֹד לֹא עוֹד אֶת לִבּוֹ הִכְבַּדְתִּי
„אָכֵן עַתָּה כִּי הֵכֵאתִי קָהָל זֶה יָמָה
„וּבְחַבְלֵי אַפִּי אֶל מִשְׁבְּרֵי מָוֶת אֶמְשָׁכֵנוּ
„אָשׁוּב חַזֵּקְהוּ לַעֲשׂוֹת חֶפְצוֹ אֲנִיחֲנוּ
„צָרוֹת קַדְמוֹנִיוֹת מִלִּבּוֹ אֲשַׁכֵּחַ
„עֲמָלוֹ לֹא יִזְכּוֹר אֶל אֵיתָנוֹ יַגִּיעַ
„אָז יִרְדּוֹף אַחֲרֵי עַמִּי יֹאמַר אוֹרִישֵׁמוֹ

„כִּי מִרְמָה עָשׂוּ מִתַּחַת יָדִי בָּרְחוּ
„שָׁם יִפּוֹל שׁוֹדֵד שָׁם יִפְּלוּ כָּל פֹּעֲלֵי אָוֶן
„כִּי בּוֹ וּבְכָל חֵילוֹ הַפַּעַם אֶכְבְּדָה
„כִּי אֲנִי יְיָ אֶת מִצְרַיִם אוֹדִיעַ“ :

כַּאֲשֶׁר אִמְרוּת עֶלְיוֹן אֶל צִיר נֶאֱמָן נוֹדְעוּ
הוֹדִיעַם אֶל מַחֲנֵה אֱלֹהִים עֵדֶר קוֹדֶשׁ
מְשׁוּב אָחוֹר לִבּוֹתָם כֵּל אָחוֹר נָסוֹגוּ
כַּאֲשֶׁר צִוָּם כֵּן עָשׂוּ בֵּאלֹהִים בָּטָחוּ ·
רָאוּ יוֹשְׁבֵי אֵיתָם כִּי שָׁבוּ וַיִּתְמָהוּ
וּבְכָל מָקוֹם דַּרְכָּה רַגְלָם מַה זֹּאת שָׁאֲלוּ
רָץ לִקְרַאת רָץ מַגִּיד לִקְרַאת מַגִּיד מְהֵרוּ
לֵאמֹר לַמֶּלֶךְ : „כַּאֲשֶׁר בָּא הָעָם אֵיתָיְמָה
„נָמוֹג לִבָּם מֵאֲנוּ לָלֶכֶת הַמִּדְבָּרָה
„גַּם שָׁבוּ אָחוֹר דֶּרֶךְ הַנֶּגֶב נָסָעוּ
„בּוֹרֵחַ הוּא לֹא אֵל מוֹצִיאוֹ מִמִּצְרַיִם“ ·
כְּשִׁמּוּחַ אַסִּיר בַּרְזֶל כְּמִשּׂוֹשׂ יוֹשֵׁב חֹשֶׁךְ
בֶּאֱמוֹר לוֹ צֵא לַחָפְשִׁי נַתֵּק מוֹסְרוֹתֶיךָ

ראו וכו׳ עד גם אני (שם שם פסוק ה׳) ·

בגדים מלוכלכים ולבשו בגדים אחרים
ולבשו בגדים מלוכלכים
• "אמרו לי אבי ואמי"
אמרו לי אבי ואמי •

אַזַּלְיָנוּ בְּלֵעוּן יְמֵינוּ הַמַּלְכוּת שֶׁלָּהֶם שֶׁל זְמַנֵּינוּ
וְלוּן רַב הַמְּגִינִים אֲשֶׁר לְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן הַלְּוִי
בְּיָמָיו בְּתַקְּנוֹ הַמְּגִינִים הַלָּלוּ מִיָּמָיו הַרְבֵּה מְאֹד
וְלִבְנוֹ הַמְּגַלֵּה הַרְבֵּה הַמְּגִינִים הַלָּלוּ
וְהַבְּרִי עוֹד יוֹתֵר הַמְּגִינִים הַלָּלוּ
אֶת כָּל הַמְּגִינוֹת הַנִּמְצָאוֹת בְּיָדוֹ
עַל כָּלָם בְּפֵרוּשׁ הַמְּגַלֵּה לְיִשְׂרָאֵל
לְמַעַן יוֹדְעֵי הַדָּת בְּיִשְׂרָאֵל עַד
אֲשֶׁר יוֹדִיעוּ לְבָנֵיהֶם אַחֲרֵיהֶם
אֲמָנָם הַמְּגִינִים הַנִּמְצָאִים אֶצְלִי אֲנִי יוֹדֵעַ
שֶׁהֵם מְגִינִים הַמְּקֻבָּלִים מֵאֵלִי
בְּדָרוֹם בְּקַבָּל הַדָּרוֹם הַנִּמְצָאִים
לְעֵבֶר אֵלּוּ הַמְּגִינִים
וְלִעְנְיַן הַמְּגִינִים הַלָּלוּ
אֵינָם מְגִינִים אֵלָּא אֶת אֲשֶׁר מְצָאוּם בְּ
מְאֹד הַרְבֵּה מִן הַמְּגִינִים הַלָּלוּ
אֲשֶׁר הָיוּ בְּיָדוֹ שֶׁל אֲבִי אֲבִי אָבִי אִמִּי
אֲשֶׁר הָיוּ מְלֻמָּדִים אֶת הַיְּלָדִים
וְגַם הַרְבֵּה מִן הַמְּגִינִים הַלָּלוּ
אֲשֶׁר הָיוּ בְּיָדוֹ שֶׁל אֲבִי אִמִּי הָיוּ
אֲבָל אֵינָם מְגִינִים אֶת הַיְּלָדִים
בְּעֵבֶר הַמְּגִינִים הַיְּתֵרִים אֵינָם אֶלָּא
מְגִינוֹת הַמַּלְאָכִים הַיְּתֵרוֹת יוֹם בְּלִי יוֹם
וְכַבָּאר אַבְרָהָם

אֲבָל הַרְבֵּה מִן הַמְּגִינִים הַלָּלוּ
אֲשֶׁר הָיוּ בְּיָדוֹ שֶׁל אֲבִי אִמִּי
הָיוּ מְלֻמָּדִים לְמַעַן
אֲשֶׁר לֹא יִשְׁכְּחוּם הַיְלָדִים
וְגַם הַרְבֵּה מִן הַמְּגִינִים הַלָּלוּ
אֲשֶׁר הָיוּ בְּיָדוֹ שֶׁל אֲבִי אָבִי
אֲשֶׁר הָיוּ מְלֻמָּדִים לְמַעַן
אֲשֶׁר לֹא יִשְׁכְּחוּם הַיְלָדִים
אֲבָל אֵינָם מְגִינִים אֶת הַיְלָדִים
אֶלָּא אֶת אֲשֶׁר מְצָאוּם בְּ
מְאֹד הַרְבֵּה מִן הַמְּגִינִים הַלָּלוּ
אֲשֶׁר הָיוּ בְּיָדוֹ שֶׁל אֲבִי אִמִּי
אֲשֶׁר

כי חמלתם
לבם לא עלה לכם "אל" לבדו
אשר לא אמר לבבי לחבריו
ואשר לא אמר לבבי לחבריו
ולא לבבם לבם
ולא אל אל לבם
ולא אל אל לבם
ולא אל אל

אל־אהל מועד לפני יהוה ויעמדו בו אל־משה ואל־אהרן ואל־כל־עדת בני־ישראל׳ ב׳ ויאמר יהוה אל־משה ואל־אהרן לאמר׳ ג׳ מה־אתם נשאים׳ אל־מחנה׳ ד׳ ויאמר יהוה אל־משה לאמר׳ ה׳ אמר אל־בני־לוי׳ ו׳ ויאמר אל־אהרן׳ ז׳ ויאמר אל־אהרן׳ ח׳ ויאמר אל־אהרן׳ ט׳ ויאמר אל־אהרן׳ י׳ ויאמר אל־אהרן׳ יא׳ ויאמר אל־אהרן׳ יב׳ ויאמר אל־אהרן׳ יג׳ ויאמר אל־אהרן׳ יד׳ ויאמר אל־אהרן׳ טו׳ ויאמר אל־אהרן׳ טז׳ ויאמר אל־אהרן׳ יז׳ ויאמר אל־אהרן׳ יח׳ ויאמר אל־אהרן׳ יט׳ ויאמר אל־אהרן׳ כ׳ ויאמר אל־אהרן׳ כא׳ ויאמר אל־אהרן׳ כב׳ ויאמר אל־אהרן׳ כג׳ ויאמר אל־אהרן׳ כד׳ ויאמר אל־אהרן׳ כה׳ ויאמר אל־אהרן׳ כו׳ ויאמר אל־אהרן׳ כז׳ ויאמר אל־אהרן׳ כח׳ ויאמר אל־אהרן׳ כט׳ ויאמר אל־אהרן׳ ל׳ ויאמר אל־אהרן׳ לא׳ ויאמר אל־אהרן׳ לב׳ ויאמר אל־אהרן׳ לג׳ ויאמר אל־אהרן׳ לד׳ ויאמר אל־אהרן׳ לה׳ ויאמר אל־אהרן׳ לו׳ ויאמר אל־אהרן׳ לז׳ ויאמר אל־אהרן׳ לח׳ ויאמר אל־אהרן׳ לט׳ ויאמר אל־אהרן׳ מ׳ ויאמר אל־אהרן׳ מא׳ ויאמר אל־אהרן׳ מב׳ ויאמר אל־אהרן׳ מג׳ ויאמר אל־אהרן׳ מד׳ ויאמר אל־אהרן׳ מה׳ ויאמר אל־אהרן׳ מו׳ ויאמר אל־אהרן׳ מז׳ ויאמר אל־אהרן׳ מח׳ ויאמר אל־אהרן׳ מט׳ ויאמר אל־אהרן׳ נ׳ ויאמר אל־אהרן׳ נא׳ ויאמר אל־אהרן׳ נב׳ ויאמר אל־אהרן׳ נג׳ ויאמר אל־אהרן׳ נד׳ ויאמר אל־אהרן׳ נה׳ ויאמר אל־אהרן׳ נו׳ ויאמר אל־אהרן׳ נז׳ ויאמר אל־אהרן׳ נח׳ ויאמר אל־אהרן׳ נט׳ ויאמר אל־אהרן׳ ס׳ ויאמר אל־אהרן׳ סא׳ ויאמר אל־אהרן׳ סב׳ ויאמר אל־אהרן׳ סג׳ ויאמר אל־אהרן׳ סד׳ ויאמר אל־אהרן׳ סה׳ ויאמר אל־אהרן׳ סו׳ ויאמר אל־אהרן׳ סז׳ ויאמר אל־אהרן׳ סח׳ ויאמר אל־אהרן׳ סט׳ ויאמר אל־אהרן׳ ע׳ ויאמר אל־אהרן׳ עא׳ ויאמר אל־אהרן׳ עב׳ ויאמר אל־אהרן׳ עג׳ ויאמר אל־אהרן׳ עד׳ ויאמר אל־אהרן׳ עה׳ ויאמר אל־אהרן׳ עו׳ ויאמר אל־אהרן׳ עז׳ ויאמר אל־אהרן׳ עח׳ ויאמר אל־אהרן׳ עט׳ ויאמר אל־אהרן׳ פ׳ ויאמר אל־אהרן׳ פא׳ ויאמר אל־אהרן׳ פב׳ ויאמר אל־אהרן׳ פג׳ ויאמר אל־אהרן׳ פד׳ ויאמר אל־אהרן׳ פה׳ ויאמר אל־אהרן׳ פו׳ ויאמר אל־אהרן׳ פז׳ ויאמר אל־אהרן׳ פח׳ ויאמר אל־אהרן׳ פט׳ ויאמר אל־אהרן׳ צ׳ ויאמר אל־אהרן׳ צא׳ ויאמר אל־אהרן׳ צב׳ ויאמר אל־אהרן׳ צג׳ ויאמר אל־אהרן׳ צד׳ ויאמר אל־אהרן׳ צה׳ ויאמר אל־אהרן׳ צו׳ ויאמר אל־אהרן׳ צז׳ ויאמר אל־אהרן׳ צח׳ ויאמר אל־אהרן׳ צט׳ ויאמר אל־אהרן׳ ק׳ ויאמר אל־אהרן׳ קא׳ ויאמר אל־אהרן׳ קב׳ ויאמר אל־אהרן׳ קג׳ ויאמר אל־אהרן׳ קד׳ ויאמר אל־אהרן׳ קה׳ ויאמר אל־אהרן׳ קו׳ ויאמר אל־אהרן׳ קז׳ ויאמר אל־אהרן׳ קח׳ ויאמר אל־אהרן׳ קט׳ ויאמר אל־אהרן׳ קי׳ ויאמר אל־אהרן׳ קיא׳ ויאמר אל־אהרן׳ קיב׳ ויאמר אל־אהרן׳ קיג׳ ויאמר אל־אהרן׳ קיד׳ ויאמר אל־אהרן׳ קטו׳ ויאמר אל־אהרן׳ קטז׳ ויאמר אל־אהרן׳ קטח׳ ויאמר אל־אהרן׳ קטט׳ ויאמר אל־אהרן׳ קל׳ ויאמר אל־אהרן׳ קלא׳ ויאמר אל־אהרן׳ קלב׳ ויאמר אל־אהרן׳ קלג׳ ויאמר אל־אהרן׳ קלד׳ ויאמר אל־אהרן׳ קלה׳ ויאמר אל־אהרן׳ קלו׳ ויאמר אל־אהרן׳ קלז׳ ויאמר אל־אהרן׳ קלח׳ ויאמר אל־אהרן׳ קלט׳ ויאמר אל־אהרן׳ קמ׳ ויאמר אל־אהרן׳ קמא׳ ויאמר אל־אהרן׳ קמב׳ ויאמר אל־אהרן׳ קמג׳ ויאמר אל־אהרן׳ קמד׳ ויאמר אל־אהרן׳ קמה׳ ויאמר אל־אהרן׳ קמו׳ ויאמר אל־אהרן׳ קמז׳ ויאמר אל־אהרן׳ קמח׳ ויאמר אל־אהרן׳ קמט׳ ויאמר אל־אהרן׳ קנ׳ ויאמר אל־אהרן׳ קנא׳ ויאמר אל־אהרן׳ קנב׳ ויאמר אל־אהרן׳ קנג׳ ויאמר אל־אהרן׳ קנד׳ ויאמר אל־אהרן׳ קנה׳ ויאמר אל־אהרן׳ קנו׳ ויאמר אל־אהרן׳ קנז׳ ויאמר אל־אהרן׳ קנח׳ ויאמר אל־אהרן׳ קנט׳ ויאמר אל־אהרן׳ קס׳ ויאמר אל־אהרן׳ קסא׳ ויאמר אל־אהרן׳ קסב׳ ויאמר אל־אהרן׳ קסג׳ ויאמר אל־אהרן׳ קסד׳ ויאמר אל־אהרן׳ קסה׳ ויאמר אל־אהרן׳ קסו׳ ויאמר אל־אהרן׳ קסז׳ ויאמר אל־אהרן׳ קסח׳ ויאמר אל־אהרן׳ קסט׳ ויאמר אל־אהרן׳ קע׳ ויאמר אל־אהרן׳ קעא׳ ויאמר אל־אהרן׳ קעב׳ ויאמר אל־אהרן׳ קעג׳ ויאמר אל־אהרן׳ קעד׳ ויאמר אל־אהרן׳ קעה׳ ויאמר אל־אהרן׳ קעו׳ ויאמר אל־אהרן׳ קעז׳ ויאמר אל־אהרן׳ קעח׳ ויאמר אל־אהרן׳ קעט׳ ויאמר אל־אהרן׳ קפ׳ ויאמר אל־אהרן׳ קפא׳ ויאמר אל־אהרן׳ קפב׳ ויאמר אל־אהרן׳ קפג׳ ויאמר אל־אהרן׳ קפד׳ ויאמר אל־אהרן׳ קפה׳ ויאמר אל־אהרן׳ קפו׳ ויאמר אל־אהרן׳ קפז׳ ויאמר אל־אהרן׳ קפח׳ ויאמר אל־אהרן׳ קפט׳ ויאמר אל־אהרן׳ קצ׳ ויאמר אל־אהרן׳ קצא׳ ויאמר אל־אהרן׳ קצב׳ ויאמר אל־אהרן׳ קצג׳ ויאמר אל־אהרן׳ קצד׳ ויאמר אל־אהרן׳ קצה׳ ויאמר אל־אהרן׳ קצו׳ ויאמר אל־אהרן׳ קצז׳ ויאמר אל־אהרן׳ קצח׳ ויאמר אל־אהרן׳ קצט׳ ויאמר אל־אהרן׳ קק׳ ויאמר אל־אהרן׳ קקא׳ ויאמר אל־אהרן׳ קקב׳ ויאמר אל־אהרן׳ קקג׳ ויאמר אל־אהרן׳ קקד׳ ויאמר אל־אהרן׳ קקה׳ ויאמר אל־אהרן׳ קקו׳ ויאמר אל־אהרן׳ קקז׳ ויאמר אל־אהרן׳ קקח׳ ויאמר אל־אהרן׳ קק

מלכים ב׳ ט׳ (ט׳ ט׳ ט׳

לעזר ה׳ ל׳ ל׳ ל

אַלְמָנוֹת לְיַתְּמוֹת וְלֹא יָדַעְתִּי לָמָּה
אֲשֶׁר הָיוּ מְבַקְּשִׁים אֶת נַעֲרָתִי
וְלֹא מָצְאוּ כִּי הִתְחַלְּפוּ הַיְלָדִים
אֶל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְלֹא הָיָה מִי שֶׁיַּגִּיד לָהֶם
וְגַם הַמְּלָכִים הַמֹּשְׁלִים בָּאָרֶץ לֹא יָדְעוּ
אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
וְגַם הַמְּלָכִים הַמֹּשְׁלִים בָּאָרֶץ לֹא יָדְעוּ
אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
וְגַם הַמְּלָכִים הַמֹּשְׁלִים בָּאָרֶץ לֹא יָדְעוּ
אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
וְגַם הַמְּלָכִים הַמֹּשְׁלִים בָּאָרֶץ לֹא יָדְעוּ
אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ

אֶל הַמִּקְדָּשׁ הַזֶּה אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
וְגַם הַמְּלָכִים הַמֹּשְׁלִים בָּאָרֶץ לֹא יָדְעוּ
אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
וְגַם הַמְּלָכִים הַמֹּשְׁלִים בָּאָרֶץ לֹא יָדְעוּ
אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
וְגַם הַמְּלָכִים הַמֹּשְׁלִים בָּאָרֶץ לֹא יָדְעוּ
אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ

אֶל הַמִּקְדָּשׁ הַזֶּה אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
וְגַם הַמְּלָכִים הַמֹּשְׁלִים בָּאָרֶץ לֹא יָדְעוּ
אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
וְגַם הַמְּלָכִים הַמֹּשְׁלִים בָּאָרֶץ לֹא יָדְעוּ
אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
וְגַם הַמְּלָכִים הַמֹּשְׁלִים בָּאָרֶץ לֹא יָדְעוּ
אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ

אֶל הַמִּקְדָּשׁ הַזֶּה אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
וְגַם הַמְּלָכִים הַמֹּשְׁלִים בָּאָרֶץ לֹא יָדְעוּ
אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
וְגַם הַמְּלָכִים הַמֹּשְׁלִים בָּאָרֶץ לֹא יָדְעוּ
אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
וְגַם הַמְּלָכִים הַמֹּשְׁלִים בָּאָרֶץ לֹא יָדְעוּ
אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ

אֶל הַמִּקְדָּשׁ הַזֶּה אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
וְגַם הַמְּלָכִים הַמֹּשְׁלִים בָּאָרֶץ לֹא יָדְעוּ
אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
וְגַם הַמְּלָכִים הַמֹּשְׁלִים בָּאָרֶץ לֹא יָדְעוּ
אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
וְגַם הַמְּלָכִים הַמֹּשְׁלִים בָּאָרֶץ לֹא יָדְעוּ
אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ

אֶל הַמִּקְדָּשׁ הַזֶּה אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
וְגַם הַמְּלָכִים הַמֹּשְׁלִים בָּאָרֶץ לֹא יָדְעוּ
אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
וְגַם הַמְּלָכִים הַמֹּשְׁלִים בָּאָרֶץ לֹא יָדְעוּ
אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
וְגַם הַמְּלָכִים הַמֹּשְׁלִים בָּאָרֶץ לֹא יָדְעוּ
אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ

אֶל הַמִּקְדָּשׁ הַזֶּה אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
וְגַם הַמְּלָכִים הַמֹּשְׁלִים בָּאָרֶץ לֹא יָדְעוּ
אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
וְגַם הַמְּלָכִים הַמֹּשְׁלִים בָּאָרֶץ לֹא יָדְעוּ
אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
וְגַם הַמְּלָכִים הַמֹּשְׁלִים בָּאָרֶץ לֹא יָדְעוּ
אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ

אֶל הַמִּקְדָּשׁ הַזֶּה אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
וְגַם הַמְּלָכִים הַמֹּשְׁלִים בָּאָרֶץ לֹא יָדְעוּ
אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
וְגַם הַמְּלָכִים הַמֹּשְׁלִים בָּאָרֶץ לֹא יָדְעוּ
אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
וְגַם הַמְּלָכִים הַמֹּשְׁלִים בָּאָרֶץ לֹא יָדְעוּ
אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ

אֶל הַמִּקְדָּשׁ הַזֶּה אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
וְגַם הַמְּלָכִים הַמֹּשְׁלִים בָּאָרֶץ לֹא יָדְעוּ
אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
וְגַם הַמְּלָכִים הַמֹּשְׁלִים בָּאָרֶץ לֹא יָדְעוּ
אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
וְגַם הַמְּלָכִים הַמֹּשְׁלִים בָּאָרֶץ לֹא יָדְעוּ
אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ

אֶל הַמִּקְדָּשׁ הַזֶּה אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
וְגַם הַמְּלָכִים הַמֹּשְׁלִים בָּאָרֶץ לֹא יָדְעוּ
אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
וְגַם הַמְּלָכִים הַמֹּשְׁלִים בָּאָרֶץ לֹא יָדְעוּ
אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
וְגַם הַמְּלָכִים הַמֹּשְׁלִים בָּאָרֶץ לֹא יָדְעוּ
אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם לְמַלְכֵי הַגּוֹיִם
הַמְּקַבְּצִים אֶת הַנְּעָרוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ

אשר בידו נפש כל חי
ורוח כל בשר אדם׃
הלא בחכמה ישאל ישישים
ובתבונה יאריכו ימים׃
אתו חכמה וגבורה
לו עצה ותבונה׃
הן יהרוס ולא יבנה
יסגר על אנוש ולא יפתח׃
הן יעצר במים ויבשו
ושלחם ויהפכו ארץ׃
עמו עז ותושיה
לו שגג ומשגה׃
מוליך יועצים בשלל
ושופטים יהולל׃
מוסר מלכים יתר
ואפיקים בזרם יאסר׃
מוליך כהנים שלל
ואיתנים יסלף׃
מסיר שפתי אמנים
וטעם זקנים יקח׃
שופך בוז על נדיבים
ומזיח אפיקים חלש׃
מגלה עמקות מחשך
ויוצא לאור צלמות׃
מרבה גוים ויאבדם
ינחם לגויים׃
מסיר לב ראשי ארץ
והתעם בתהו לא דרך׃
ימששו חשך ולא אור
ויתעם כשכר׃

הנה עין כל זאת חזתה
אזני שמעה ותבן לה׃
גם אני כמוכם אדע
לא נפל מכם׃
אך אל שדי אדבר
והוכח עם אל אחפץ׃
ואתם טפלי שקר
רופאי אל כולכם׃
מי יתן חרש תחרישון
והיה לכם לחכמה׃
שמעו נא תוכחתי
ורבות שפתי הקשיבו׃
הלאל תדברו עולה
ולו תדברו רמיה׃
הפניו תשאו
אם אל תרבו׃
הטוב כי יחקר אתכם
אם כהתל בו תתלו בו׃
הוכח יוכיחכם
אם בסתר פנים תנשאון׃
הלא שאתו תבעת
ופחדו תפל עליכם׃
זכרונכם משלי אפר
לגבי חומר גבי׃
חשו מני ואנכי אדבר
ויעבר עלי מה׃

לילך ולהבין לא יוכל אדם לעמוד לפני המלך
המלך אלהים אמת לא יעלה מעלים על
לבו כי הוא מעולם ועד עולם אין מקום אל
יסד דבר מעולם ועד עולם הוא לבדו
אמתיותו לבדו אמתיותו אמתיותו
הוא לבדו אמתיותו אמתיותו אמתיותו
הוא לבדו אמתיותו אמתיותו אמתיותו
הוא לבדו אמתיות

אזיין שלמה בכלל הם נבנו הם, כי
ולהלל בבקעת ירדן
שלמה חלק ומשפחו הם תחתיהם אל ולמען
בבקום הם אשים אל
אזנו הם הגיע ויכון עליו עוד לה עד לה
ולאומים יום ערב ;: לאמר לך לבם הלל
עלה המחזמות עלה
יהשבו המקום אל אויב הם נשמרבם
עליהם כל בא חת הם קולם הם עוד הם
יחשבו המקום הם אליהם
יבא לא אל מחנו לא עשם
אבל לי עמדו ומעמי נקנו
אזנו הם נגנו אזנו
בבקעת מרמאחו מקומם אשר
אזנו הם ומעמי לחרבם
הים עם אזנו נבקעו
יבשה בם הים ומעמי הים
ובעשם רוח אלהים המה
אזנו ;: כי פחו הנהרות עם נקוו
מעמי נחצו אזנו הים
אזנו ומעמי הים יצרו

הים לא רוח קדים הים נבקע
ויבא ;: ויבדל
אל ;: ותהומות חרבה עלה מעלה
בן ירדן לפניו אל הים יצרו